

Arrest

nr. 101 155 van 18 april 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 3 april 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 maart 2013.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. VANHEE loco advocaat A. VROMBAUT en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart dat u de Marokkaanse nationaliteit bezit en dat u van gemengde Berber / Sahrawi afkomst bent. U weet niet waar u geboren bent maar u groeide op in de kampen van Tindouf (Algerije). Tot 1999 woonde u in Tindouf, uitgezonderd van enkele periodes die u in Nador, Rabat en Agadir doorbracht. Na 1999 woonde u in al-Ayoune. U werkte occasioneel als bouwvakker. Sinds de jaren '90 bent u actief bij Polisario, u werd echter nooit een geregistreerd lid van de partij. U nam deel aan manifestaties en u verspreidde pamfletten van de partij.

In 2004 nam u deel aan een manifestatie in al-Ayoune. U stak Marokkaanse vlaggen in brand en u verscheurde foto's van de Marokkaanse koning. De Marokkaanse ordediensten kwamen tussen maar u wist samen met vier kompanen te ontsnappen. Jullie vluchtten de Sahara in richting Boujdour, waar jullie in totaal een vier- à vijftal maanden verbleven. Nadien, het was ondertussen begin 2005, keerden jullie terug naar al-Ayoune om jullie documenten en spullen op te halen. Toen jullie in de wijk

aankwamen werden jullie omsingeld door de Marokkaanse ordediensten. Ze arresteerden u en uw vier kompanen en scheidten jullie van elkaar. U werd naar een onbekende plaats gebracht waar u ongeveer vier maanden werd vastgehouden. Op gezette tijdstippen werd u ondervraagd en gefolterd. Men vroeg u alles te bekennen, maar u zei dat u dit nooit zou doen. Na verloop van tijd bekende u dat u Marokkaanse vlaggen in brand had gestoken en foto's van de koning had verscheurd. Men stelde zich daar niet tevreden mee en eiste volledige bekentenissen. De foltering en ondervragingen gingen daarom verder. Tijdens één van de ondervragingen incasseerde u een klap op het hoofd. U verloor het bewustzijn en toen u wakker werd, bevond u zich in een hospitaal. Ze hadden u geopereerd en er zat nog bloed op uw gelaat. U vroeg aan de politieagent die u bewaakte om uw boeien los te maken zodat u naar het toilet kon. Hij stemde in en maakte uw boeien los, waarop u een stoel greep en de man tegen de grond sloeg. U ontsnapte uit het hospitaal, merkte dat u in Agadir was en vluchtte onmiddellijk naar twee vrienden, een zekere H. (...) en I. (...), die in Agadir woonden. U verbleef één à twee dagen bij hen en nadien brachten ze u naar Tizi Ouzou in het noorden van Algerije. Daar bleef u ongeveer twee maanden, de tijd die u nodig had om een paspoort te vinden. Ondertussen was het 2006. Met het paspoort nam u de boot naar Spanje. Nog diezelfde dag nam u het vliegtuig richting België.

Op 15 december 2009 diende u bij Stad Antwerpen een regularisatieaanvraag in op basis van wetsartikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Na een negatieve woonstcontrole op 28 augustus 2010 werd uw aanvraag echter niet in overweging genomen. Vanaf 10 januari 2010 werd u herhaalde keren aangehouden door de Belgische autoriteiten, met name de Antwerpse politie, als gevolg van criminele feiten, waaronder inbreuken op de wetgeving inzake drugs en diefstal met geweld of bedreiging. Uit de vreemdelingencontroles bleek dat uw alias A. T. (...) (°11/02/1973 – Nador) SIS geseind werd door de Duitse autoriteiten ter fine van weigering van toegang in de staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen. In de periode die volgde, ontving u meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, onder andere na januari 2010, 6 mei 2011 en 28 maart 2011. Op 18 februari 2011 werd u veroordeeld voor de criminele feiten die u pleegde. De Belgische autoriteiten beslisten bovendien om over te gaan tot gedwongen repatriëring. Op 3 mei 2011 werd een eerste poging tot repatriëring gepland, deze werd op 29 april 2011 geannuleerd.

Op 7 mei 2011 volgde een tweede, succesvolle poging. Bij de grenscontrole in de luchthaven van Casablanca wist u te ontsnappen toen de ambtenaar even niet aandachtig was. U verliet de luchthaven en u nam de bus naar Nador. U verbleef twee dagen in een hotel in Nador, de tijd die u nodig had om een vals paspoort te regelen. Het paspoort gebruikte u om de Spaanse enclave Melilla binnen te geraken. U bleef nog een tweetal maanden in Melilla, dus tot ongeveer juli 2011, en keerde vervolgens terug naar België.

Op 5 oktober 2011 werd u opgepakt na een woningdiefstal in Schoten. U werd opnieuw onderworpen aan een vreemdelingencontrole en u ontving een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten. U weigerde deze te ondertekenen. Op 16 februari 2012 werd u voor dit feit veroordeeld tot een jaar effectieve gevangenisstraf en een geldboete van 100 euro. Op 14 juni 2012 kwam u vervroegd vrij en kreeg u een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten. Op 30 juli 2012 werd u opnieuw opgepakt door de politie van Antwerpen, opnieuw omwille van een woningdiefstal. Dit leidde tot een nieuwe veroordeling door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen (dd. 27/09/2012). U werd veroordeeld tot effectieve gevangenisstraf van 20 maanden. Op 15 februari 2013 werd er een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten uitgevaardigd. Er werd bovendien besloten om tot een nieuwe repatriëring over te gaan, deze werd gepland op 24 februari 2013. Op 21 februari 2013 diende u een asielaanvraag in en werd uw repatriëring geannuleerd.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: twee handgeschreven brieven met betrekking tot Polisario, medisch attest dd. 21/02/2013.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag heeft het Commissariaat-generaal beslist dat u niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. U slaagt er namelijk niet in om een vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. En dit omwille van onderstaande redenen:

Vooreerst moet worden vastgesteld dat u zich, in de loop der jaren, van diverse aliassen en identiteitsgegevens (geboortedatum en geboorteplaats) bediend heeft bij uw contacten met de Belgische staat. Het vonnis van 16 februari 2012 (zie stukken, vonnis nr. 1080 dd. 16/02/2012, toegevoegd aan het administratief dossier) maakt gewag van de volgende identiteitsgegevens: T. A. (...) (° 11/02/1973 te Sehanghan). Deze worden aangevuld met diverse aliassen, waaronder: S. M. (...) (° 01/09/1973), A. A. B. (...) (° 11/02/1973), S. M. (...) (° 01/09/1974) en A. B. (...) (° 01/10/1974). U beweert wel steeds van Marokkaanse afkomst te zijn. In 2009 vroeg u regularisatie aan onder de naam A. A. B. (...) (°2/10/1973 te Nador). Op uw bijlage 26 van 21 februari 2013 is op zijn beurt sprake van nog een andere alias, met name: H. M. (...) (staatloos) (zie Bijlage 26 dd. 21/02/2013). Tegenover het

Commissariaat-generaal maakt u zich kenbaar onder volgende identiteitsgegevens: E. A. B. (...) (° 02/10/1973) uit Marokko. Dit maal verklaart u niet te weten waar u geboren bent (zie CGVS, p. 2,3). Het Commissariaat-generaal merkt bovendien op dat één van uw aliassen, T. A. (...), SIS geseind werd door de Duitse overheid (zie stukken, begin pre-identificatie, dd. 14/01/2011, toegevoegd aan het administratief dossier). Dat u de Belgische autoriteiten bewust en herhaaldelijk trachtte te misleiden over uw werkelijke identiteit is uiteraard een hoogst negatieve indicatie voor de oprechtheid van uw verklaringen en van uw asielaanvraag. Dat u angst had om gearresteerd en gerepatrieerd te worden is geenszins een geldig excuus, integendeel (zie CGVS, p. 18). Dergelijk gedrag strookt bovendien niet met het gedrag dat men kan verwachten van iemand die nood heeft aan internationale bescherming. Van wie nood heeft aan internationale bescherming mag men verwachten dat hij van meet af aan een duidelijk en correct beeld geeft van zijn identiteit.

Verder legde u bij de Belgische overheid zeer diverse verklaringen af over tijdstip waarop u Marokko zou hebben verlaten. In het verslag van het interview naar aanleiding van uw aanhoudingsmandaat verklaarde u sinds 2003 ononderbroken in Antwerpen te wonen (zie stukken, verslag van het interview op 07/01/2011 – aanhoudingsmandaat, toegevoegd aan het administratief dossier) en bij uw regularisatieaanvraag verklaarde u Marokko in 2004 te hebben verlaten en sindsdien onafgebroken in België te hebben gewoond (zie stukken, regularisatieaanvraag dd. 14/12/2009, toegevoegd aan het administratief dossier). Na uw asielaanvraag verklaarde u tegenover de DVZ dat u in 2005 uit Marokko bent vertrokken (DVZ Verklaring vraag 36). Ten aanzien van het Commissariaat-generaal verklaart u dan weer Marokko te hebben verlaten in 2006 zich in 2006 in België gevestigd te hebben (zie CGVS, p. 4, 6). Dergelijk uiteenlopende verklaringen doen in ernstige mate afbreuk aan de door u ingeroepen vluchtmotieven, te meer daar de door u ingeroepen problemen met de Marokkaanse autoriteiten zich in de periode 2004-2005 zouden hebben afgespeeld.

Bovendien moet worden vastgesteld dat u bij uw regularisatieaanvraag met geen woord heeft gerept over de vluchtmotieven die u nu aanhaalt bij uw asielaanvraag. Bij uw regularisatieaanvraag gaf u aan dat u Marokko verliet om u als geëngageerde arbeider naar Europa te begeven en u zo te onttrekken aan mensonterende toestanden in Marokko waar u, mede door een gebrek aan familiale en sociale stabiele situatie, weinig toekomstperspectief had. Dat u hier aangeeft om socio-economische redenen te zijn vertrokken uit Marokko, doet in ernstige mate afbreuk aan de vluchtmotieven die u nu inroept voor uw asielaanvraag.

U verklaart dat u Marokko verliet als gevolg van uw vrees voor vervolging vis-à-vis de Marokkaanse autoriteiten. Desondanks verklaarde u zich pas op 21 februari 2013 vluchteling. Dit doet in ernstig mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees voor vervolging. U vreest namelijk dat u bij terugkeer een levenslange gevangenisstraf te wachten staat (zie CGVS, p. 15). Indien u Marokko omwille van deze vrees verliet, mag men redelijkerwijs verwachten dat u zo snel mogelijk beroep had gedaan op de mogelijkheden tot internationale bescherming die in België bestaan. Dat u hieraan verzaakte staat buiten kijf. U heeft evenmin goede redenen om een dergelijk laattijdige asielaanvraag te verantwoorden. Dat u geen asielaanvraag indiende uit angst om geweigerd te worden (zie CGVS, p. 6) geldt om evidente redenen niet als verschoning. Evenmin is het aannemelijk dat u zich al die jaren te zwak voelde om asiel aan te vragen (zie CGVS, p. 18) of dat u de asielprocedure niet kende (zie CGVS, p. 18). Bovendien blijkt dat u wel op de hoogte was van andere mogelijkheden om als vreemdeling een verblijfstitel in België te bekomen. Uit uw verklaringen (zie CGVS, p. 6) en de aan het dossier toegevoegd stukken blijkt namelijk dat u op 15 december 2009, bijgestaan door een advocaat, een regularisatieaanvraag indiende (zie stukken, regularisatieaanvraag dd. 14/12/2009, toegevoegd aan het administratief dossier). Bovendien blijkt dat u in de loop der jaren meerdere malen werd gesommeerd om het Belgisch grondgebied te verlaten, onder andere na uw eerste arrestatie in januari 2010, op 6 mei 2010, 28 maart 2011, 5 oktober 2011, 14 juni 2012 en 15 februari 2013 (zie stukken, diverse bevelen om het grondgebied te verlaten, toegevoegd aan het administratief dossier). U was er dus van op de hoogte dat u werd verondersteld om het grondgebied te verlaten en dat u op irreguliere wijze in België verbleef. Dat u, ondanks uw vrees voor vervolging, dan nog niet te kennen gaf nood te hebben aan internationale bescherming om zo uw verblijf in België en uw veiligheid te bestendigen, is dan ook hoogst opmerkelijk. U heeft weliswaar een regularisatieaanvraag ingediend (zie CGVS, p. 6), maar in weerwil tot wat u beweert, werd er wel degelijk een beslissing genomen in uw dossier (zie CGVS, p. 6). Na een negatieve woonstcontrole op 28 augustus 2010 werd uw aanvraag namelijk niet in overweging genomen (zie stukken, attest van niet-inoverwegingname, toegevoegd aan het administratief dossier). Men kan daarom stellen dat u na de niet in overwegingname van uw regularisatie gedurende meer dan twee jaar niet heeft geprobeerd om uw verblijf in België een legale basis te geven. Evenmin heeft u zich op het recht op internationale bescherming beroepen toen u op 7 mei 2011 voor de eerste keer werd gerepatrieerd. Indien u werkelijk een vrees voor vervolging jegens de Marokkaanse autoriteiten koesterde, kan men verwachten dat u op dat moment stappen had ondernomen om uw expulsie op wettelijke wijze te verhinderen. Dat u hieraan verzaakte, is dan ook

onbegrijpelijk. Ook na terugkeer in België, vermoedelijk rond juli 2011, diende u geen asielaanvraag in, ook al beweert u dat uw terugkeer was ingegeven door uw vrees voor vervolging in Marokko (zie CGVS, p. 14). Deze vaststellingen doen dan ook zeer ernstige twijfels rijzen bij de oprechtheid van uw asielaanvraag en de waarachtigheid van uw vrees voor vervolging.

Het ongeloofwaardige karakter van uw vluchtmotieven wordt verder bevestigd door de vaststelling dat er ook over uw beweerde politieke engagement twijfels rijzen. U beweert dat u sinds de jaren '1990 aanhanger bent van Polisario (zie CGVS, p. 15), dat u bent opgegroeid in (de kampen van) Tindouf (zie CGVS, p. 2) en dat u tussen 1999 en 2004 lange tijd in al-Ayoune heeft gewoond (zie CGVS, p. 3). U weet weliswaar wanneer de Groene Mars plaatsvond (zie CGVS, p. 16), hoe de vlag van Polisario eruitziet (zie CGVS, p. 16) en in welk jaar Polisario werd opgericht (zie CGVS, p. 16), maar op andere punten blijkt u een gebrekkige kennis van Polisario of de kwestie van de Westelijke Sahara te hebben. Zo kent u als Polisario-militant en inwoner van al-Ayoune het kamp Al Wahda niet (zie CGVS, p. 17). U weet zelfs niet of er Polisario-kampen rond al-Ayoune bestaan (zie CGVS, p. 16-17). Opmerkelijk, want kamp Al Wahda wordt bevolkt door vluchtelingen uit Zuid-Marokko en bevindt zich op slechts enkele minuten van al-Ayoune, uw voormalige woonplaats (zie Landeninformatie, MOR2006 03). Evenmin kent u de bekende gevangnissen in al-Ayoune (zie CGVS, p. 17), ook de naam van de gevangenis Al Akhal zegt u niets (zie CGVS, p. 18). Nochtans is het geweten dat in deze gevangenis in al-Ayoune militanten van Polisario worden vastgehouden (zie Landeninformatie, MOR 2009-02w). Verder weet u niet wat MINURSO is (zie CGVS, p. 17), terwijl dit VN-orgaan een essentiële rol speelt in de afwikkeling van Sahara-kwestie (zie Landeninformatie, MINURSO). U weet niet wie Mohammed Abdelaziz is, nochtans is hij reeds jaren de secretaris-generaal van Polisario (zie Landeninformatie, Front Polisario: Mohamed Abdelaziz...). U noemt wel enkele namen van personen – B. M. S. (...), B. J. (...), H. H. (...) – die volgens u belangrijke figuren zijn binnen Polisario, maar vreemd genoeg kan u in geen enkel geval de functie van de persoon geven (zie CGVS, p. 16, 17). Verder weet u niet op welke datum in 1976 de Democratische Arabische Republiek Sahara zich (zie Landeninformatie, Proclamation de la République...) onafhankelijk verklaarde (zie CGVS, p. 16). Nochtans wordt deze feestdag nog gevierd. Evenmin kan u aangeven dat de wapenstilstand tussen Polisario en Marokko in 1991 van kracht werd (zie CGVS, p. 17 – zie Landeninformatie, MINURSO). Evenmin kent u de verantwoordelijken van Polisario in België (zie CGVS, p. 16). Deze vaststellingen maken het veeleer onaannemelijk dat u sedert de jaren '90 Polisario-militant bent.

Het ongeloofwaardige karakter van de door u ingeroepen vluchtmotieven, wordt verder bevestigd door enkele vage en weinig aannemelijke verklaringen over uw vluchtrelaas. U weet evenmin door welke (politie)dienst u in 2005 werd opgepakt (zie CGVS, p. 9). U weet niet uit welk hospitaal in Agadir u ontsnapte (zie CGVS, p. 10), evenmin kan u zeggen waar het ergens lag (zie CGVS, p. 10), niettegenstaande u voordien in Agadir heeft gewoond (zie CGVS, p. 3, 12), u op eigen kracht uit het hospitaal ontsnapte (zie CGVS, p. 11) en nadien zelfstandig de weg naar uw vrienden in Agadir vond (zie CGVS, p. 12). Wat betreft de woonst van uw vrienden in Agadir kan u weinig meer zeggen dan dat die in het centrum van de stad lag (zie CGVS, p. 11, 12). Uw twee vrienden kent u bovendien enkel bij hun voornaam (zie CGVS, p. 11). Dat men in Marokko enkel de voornamen gebruikt komt weinig overtuigend over (zie CGVS, p. 11). Wat betreft uw ontsnapping uit de luchthaven van 7 mei 2011 is het zeer opmerkelijk dat u na uw ontsnapping een bus nam van Casablanca naar Nador (zie CGVS, p. 14). Dat u als voortvluchtige beroep deed op het publiek transport dient gezien de omstandigheden als onaannemelijk te worden bestempeld. U beweert dat uw kompanen veroordeeld zijn en dat u daaruit afleidt dat u hetzelfde lot te wachten staat (zie CGVS, p. 13, 14). Uw verklaringen over hun veroordeling zijn echter allesbehalve overtuigend. Zo weet u niet wanneer ze werden veroordeeld (zie CGVS, p. 13), weet u niet door welke rechtbank ze werden veroordeeld (zie CGVS, p. 13) en weet u niet met zekerheid welke straf ze kregen, u heeft enkel een vermoeden dat ze tot levenslang werden veroordeeld (zie CGVS, p. 13). U weet zelfs niet of er een officiële klacht tegen u werd ingediend en of er een proces tegen u loopt of liep (zie CGVS, p. 18). Dat u een dergelijk laconieke houding vertoont tegenover de verdere afwikkeling van de zaak tegen u en uw vier vrienden, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vrees. Het betreft immers essentiële informatie om uw eigen risico op vervolging correct te kunnen inschatten.

Bijgevolg moet worden geconcludeerd dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u ingeroepen vluchtmotieven. Bijgevolg bent u er niet in bent geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De door u voorgelegde documenten veranderen niets aan bovenstaande appreciatie. De twee brieven die enkele Marokkaanse vrienden uit het gesloten centrum voor u schreven (zie CGVS, p. 6-7) – een geschiedenis van de Sahara en Polisario, aangevuld met een opsomming van uw activiteiten voor Polisario – kunnen bezwaarlijk uw niet overtuigende verklaringen teniet doen. Met een overzicht van de geschiedenis van de Sahara bewijst u namelijk geenszins uw asielmotieven. Bovendien maakt

uw gebrekkige kennis van Polisario en de Sahara-kwestie het ronduit onaannemelijk dat u werkelijk de activiteiten verrichtte die in de brieven worden opgesomd. Het medisch attest maakt enkel kond van littekens, maar spreekt zich geenszins uit over het feit of deze afkomstig zijn van de folteringens tijdens uw detentie in Marokko.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel. Verder in het verzoekschrift kaart verzoekende partij eveneens de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Betreffende de motivering aangaande het niet geloofwaardig achten van haar politieke engagement betoogt verzoekende partij dat zij niet geschoold is, dat zij tijdens haar detentie een klap op het hoofd kreeg waardoor haar geheugen is aangetast en dat zij enkele namen van het Polisario kon geven, met name B. M. S., S. B., B. J. en H. H. die zij in het verzoekschrift respectievelijk aanduidt als vicesecretaris, als minister van cultuur, als viceminister en als lid van het departement.

2.2.3.2. Vooreerst oordeelt de Raad dat de voorgehouden afwezigheid van scholing als verschoningsgrond niet kan worden aanvaard. Het als Polisario-militant en inwoner van al-Ayoune niet kennen van het kamp Al Wahda gelegen op enkele minuten van al-Ayoune en het zelfs niet weten of er hoegenaamd Polisario-kampen rond al-Ayoune bestaan, het niet kennen van de bekende gevangenis van al-Ayoune en het zelfs niet bekend voorkomen van de naam van deze gevangenis wanneer deze wordt medegedeeld, het niet bekend zijn met het VN-orgaan MINURSO en het als Polisario-militant niet op de hoogte zijn van de datum van de onafhankelijkheidsverklaring van de Democratische Arabische Republiek Sahara, zeker nu deze dag nog steeds wordt gevierd, betreffen essentiële elementen uit de directe leefomgeving van verzoekende partij, waarvan sommige zelfs visueel in het straatbeeld aanwezig zijn, waardoor derhalve geen enkel vorm van scholing of studie vereist is teneinde met voormelde gegevens bekend te zijn.

Waar verzoekende partij beweert dat zij geheugenproblemen heeft, stelt de Raad evenwel vast dat zij desbetreffend geen medisch attest bijbrengt waaruit blijkt dat haar cognitief geheugen dermate zou zijn aangetast dat zij in de onmogelijkheid verkeerd een coherent en consistent relaas naar voor te brengen.

Verder oordeelt de Raad dat het louter vermelden van enkele namen geen afbreuk doet aan de voormelde flagrante onwetendheden. Bovendien wist verzoekende partij deze namen bij het gehoor niet te duiden naar hun functie (administratief dossier, stuk 4, p. 16) waardoor het vooralsnog weergeven van deze functies in het verzoekschrift enkel kan wijzen op het desbetreffend verrichten van enig naslagwerk, doch niet op een effectief politiek engagement gezien het niet kennen van deze informatie bij het gehoor op het Commissariaat-generaal. Daarenboven is het volstrekt ongeloofwaardig dat verzoekende partij voormelde personen wel bij naam en toenaam zou weten te duiden, maar er evenwel niet in slaagt de secretaris-generaal van het Polisario te kennen of te herkennen bij mededeling van diens naam.

Ten slotte wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van aparte componenten die elk op zich een element van de bestreden beslissing kunnen dragen. Het zijn de bedrieglijke verklaringen aangaande de identiteit, de tegenstrijdigheden betreffende het tijdstip van het verlaten van Marokko, het vermelden naar aanleiding van de regularisatieaanvraag van een louter socio-economische grond als reden waarom Marokko werd verlaten, de uitermate laattijdige indiening van een asielaanvraag, de flagrante onwetendheden en onaannemelijke houding met betrekking tot het vluchtrelaas, gecombineerd met het niet geloofwaardig achten van het politieke engagement van verzoekende partij, die de geloofwaardigheid van haar asielaanvraag volledig ondergraven.

2.2.4.1. Verzoekende partij wijst erop dat er een taalbarrière heerste bij het gehoor op het Commissariaat-generaal. *“De protection-officer diende van het Nederlands naar het Frans te vertalen, de tolk op haar beurt van het Frans naar het Berbers en dan opnieuw in omgekeerde volgorde. Het spreekt uiteraard voor zich dat essentiële informatie op dergelijke manier verloren gaat en dat misverstanden/verkeerde interpretaties gemakkelijk kunnen voorvallen.”*, aldus verzoekende partij.

2.2.4.2. De Raad merkt op dat zoals andere wetsbepalingen waarbij het gebruik van een bepaalde taal wordt opgelegd ook artikel 51/4 van de vreemdelingenwet restrictief moet geïnterpreteerd worden. Deze wetsbepaling regelt enkel het taalgebruik bij het eigenlijk onderzoek van de asielaanvraag en wijst de taal aan die het bestuur moet gebruiken bij het opstellen van de dossierstukken en bij het nemen van zijn beslissing. Artikel 51/4 van de vreemdelingenwet is niet geschonden omdat het interview op het Commissariaat-generaal zonder tussenkomst van een tolk werd afgenomen in een andere taal dan de proceduretaal of omdat de tolk zich bij dit interview bediende van een andere taal dan de proceduretaal. Artikel 51/4 van de vreemdelingenwet verbiedt de dossierbeheerder die het interview met de asielzoeker afneemt niet zich uit te drukken in een vreemde taal en zelfs de rol van de tolk waar te nemen wanneer hij die taal beheerst (RvS 3 september 2008, nr. 185.993). Daarnaast benadrukt de Raad dat verzoekende partij op geen enkele wijze aanduidt hoe etymologisch of door meervoudige betekenis van woorden en begrippen in de vertaling het gehoor op een foutieve wijze zou zijn neergeschreven.

2.2.5. De vastgestelde bedrieglijke verklaringen, flagrante tegenstrijdigheden, onwetendheden en onaannemelijkheden betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielaanvraag verhinderen aan dit relaas enig geloof te hechten en laten niet toe verzoekende partij de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen.

2.2.6. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielaanvraag van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaanvraag, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Marokko een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.7. Waar verzoekende partij aanvoert dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenfinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij bijgebrachte documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 13 en 14) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 12 maart 2013 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.8. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.9. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien april tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT